

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Lhota-Vlasenice,** se sídlem Vlasenice 18, zastoupeného JUDr. Jiřím Dlouhým, advokátem se sídlem Pelhřimov, Pražská 1156, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Honební společenstvo Kamenice nad Lipou, se sídlem Kamenice nad Lipou, Gabrielka 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2008, č. j. KUJI 52072/2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2010, č. j. 29 Ca 205/2008 - 98,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí stěžovatel proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2010, č. j. 29 Ca 205/2008 - 98, jímž krajský soud zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2008, č. j. KUJI 52072/2008, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov (dále jen „správní orgán I.

stupně“) ze dne 27. 3. 2008, č. j. OZP/07/3617-28 tak, že byl zamítnut návrh žalobce a bylo odmítnuto uznat společenstevní honitbu Lhota-Vlasenice.

Krajský soud při svém rozhodování dospěl k závěru, že oznámením vůle ukončit členství v transformujícím se Honebním společenstvu Kamenice nad Lipou před konáním transformační valné hromady a ukončením tohoto členství nedošlo zároveň k vyčlenění honebních pozemků, které byly součástí uznané společenstevní honitby Honebního společenstva Kamenice nad Lipou, proto tyto pozemky nemohou být začleněny do honitby žalobce, a proto společenstevní honitbu žalobce nelze uznat. Odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 8. 11. 2006, č. j. 8 As 27/2005 - 214, ze dne 27. 6. 2007, č. j. 9 As 18/2007 - 109, ze dne 22. 2. 2007, č. j. 1 As 47/2005-72, a na nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06. Pokud žalobce namítal, že se správní orgány neřídily závazným právním názorem Krajského soudu v Brně vysloveným v rozsudku ze dne 21. 11. 2006, č. j. 29 Ca 140/2004 - 60, bylo tomu jen proto, že tento názor byl překonán právními názory soudů vyšších, a právě jimi se správní orgány řídily. Tyto ustálené názory přijaté až po prvním rozhodování krajského soudu nyní respektuje i krajský soud.

Ve včas podané kasační stížnosti žalovaný uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když uvádí, že původní Honební společenstvo Kamenice nad Lipou [před transformací podle § 69 zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“)] bylo založeno v rozporu s § 6 odst. 3 zák. č. 23/1962 Sb. a nemělo žádné stanovy. Tato okolnost dle žalobce zpochybňuje transformaci Honebního společenstva Kamenice nad Lipou, a především potvrzuje právo vlastníků honebních pozemků ukončit své členství v tomto honebním společenstvu a založit vlastní honební společenstvo (žalobce). Tuto skutečnost potvrzuje podle žalobce rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10.3.2009, č.j. 37418/2008-16230 (pokud bylo následně zrušeno, pak jen z procesních důvodů, nikoli pro věcnou nesprávnost). Má za to, že žalobcem navržená honitba splňuje všechny zákonem stanovené předpoklady. Pokud snad krajský soud doporučuje žalobci či jeho členům rozdělení honitby Kamenice nad Lipou, musí být správním orgánům zřejmé, že vzhledem k tomu, jak zákon o myslivosti upravuje způsob hlasování a rozhodování v honebním společenstvu (§ 22 odst. 3), nemohou tohoto rozdělení vlastníci honebních pozemků dosáhnout, tento postup je nerealizovatelný. Pokud jde o závěry obsažené v judikatuře, kterou citoval krajský soud, pak žalobce nezpochybňuje zásadu, že samotným zánikem členství vlastníka pozemku v honebním společenstvu nedochází k žádné změně honitby, má však za to, že tato zásada může platit jen u honebních společenstev již transformovaných, nikoli však pro přechodné období od účinnosti zákona (1.7.2002) do 31. 7. 2003. Žalobce má za to, že v tomto přechodném období, vyhrazeném pro transformaci honebních společenstev, mohli vlastníci honebních pozemků ukončovat členství v dosavadních honebních společenstvech a zakládat nová. Žalobce poukazuje na to, že žádný z odkazovaných rozsudků a nálezů neodráží konkrétní okolnosti tohoto posuzovaného případu, t.j. přechodné období podle § 69 zákona o myslivosti, proto ani dřívější rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 140/2004 - 60 není s odkazovanými rozhodnutími v rozporu, naopak právě pro specifické situace uvedeného přechodného období dotváří celý výkladový rámec. Poukazuje v tomto směru na již uvedené rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10.3.2009, kde tento ústřední orgán státní správy myslivosti konstatuje, že přechodnou úpravou § 69 zákona o myslivosti nemohl

zákonodárce sledovat cíl absolutního znemožnění projevu vůle vlastníků honebních pozemků využít tohoto přechodného období ke změně poměrů založených v letech 1992-3, jestliže tento projev vůle nebyl (není) v rozporu se základními cíli zákona o myslivosti. Žalobce zdůrazňuje, že je v této souvislosti připraven domáhat se ochrany práv vlastníků honebních pozemků (jejichž jménem vystupuje) i u Ústavního soudu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že postup, kteří vlastníci honebních pozemků navrhované honitby Lhota-Vlasenice zvolili k založení žalobce a k uznání nové honitby, předpokládá „volné“ honební pozemky, tj. pozemky, na nichž není žádná jiná honitba uznána. Rozsudek krajského soudu považuje za zákonný a správný, ztotožňuje se i s jeho důvody, proto považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Osoba na řízení zúčastněná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodu v této stížnosti uplatněného, tj. z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Žalobce namítá nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], když má za to, že krajský soud nesprávně nezohlednil při svém rozhodování vystoupení dosavadních členů z honebního společenstva před jeho transformací ve smyslu § 69 zákona o myslivosti a jejich vůli, aby na jejich pozemcích bylo vykonáváno právo myslivosti v rámci jiné honitby.

Lze přisvědčit žalobci, že krajské soudy rozhodující ve správním soudnictví řešily zprvu tuto otázku nejednotně. Krajský soud v Brně v odkazovaném rozsudku ze dne 21. 11. 2006, č. j. 29 Ca 140/2004 - 60, vyslovil, že *„skončí-li členství člena honebního společenstva ke dni konání transformační valné hromady, dochází ke změně původní společenstevní honitby tak, že výměra honebních pozemků se sníží o honební pozemky těch vlastníků, kteří ukončili své členství v honebním společenstvu a honební společenstvo již nemůže předmětné honební pozemky začleňovat mezi své honební pozemky.“* Oproti tomu ve stejné době řešil tutéž otázku Krajský soud v Ostravě, který v rozsudku ze dne 24. 8. 2006, č. j. 22 Ca 362/2004 - 32, dospěl k opačnému závěru, že *„k zániku honitby nemůže dojít vystoupením člena z honebního společenstva (§ 31 odst. 6 zákona o myslivosti). Pozemky ve vlastnictví člena honebního společenstva, který z něj vystoupí, i nadále zůstávají součástí dříve uznané honitby. Protože z obsahu správního spisu vyplývá, že Honební společenstvo B. nezaniklo, honitba K. byla uznána v souladu s § 69 zákona o myslivosti.“* Sjednocení této rozporné judikatury pak přinesla až rozhodnutí zdejšího soudu, který v rozsudku ze dne 8. 11. 2006, č. j. 8 As 27/2005 - 214, www.nssoud.cz, Sbírka rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 1830/2009, dospěl k závěru, že *„řízení podle § 69 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, má za cíl pouze transformaci honiteb do stavu odpovídajícího nové zákonné úpravě (§ 69 odst. 1 zákona) stejně jako odpovídající změnu honebních společenstev (§ 69 odst. 2 zákona). V rámci těchto řízení proto může být řešen soulad dříve uznaných honiteb, které zůstávají zachovány, s novou právní úpravou (§ 69 odst. 1 zákona), nikoliv však změna těchto honiteb, která je sice možná, ale pouze v rámci odpovídajících*

ustanovení zákona o myslivosti.“ Vyšel přitom z úvahy, že „*z žádného ustanovení zákona o myslivosti ale nevyplývá, že by zánik členství v honebním společenstvu znamenal automatické vyvázání odpovídajících honebních pozemků ze společenstevní honitby. Změna honitby se totiž může odehrávat pouze v zákonném rámci a za související aktivity orgánu státní správy myslivosti (§ 31 zákona o myslivosti). Takovým řízením ovšem řízení vedoucí k vydání napadeného rozhodnutí nebylo.*“ (tehdy posuzovaná věc se týkala právě řízení o uvedení honitby do souladu se zákonem podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti). Na tyto závěry pak navázal zdejší soud též v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 1 As 47/2005 - 72, www.nssoud.cz, když vyslovil, že „*jestliže tedy bylo původní honební společenstvo transformováno, tj. nezaniklo, nemohou pozemky tohoto honebního společenstva být současně součástí honebního společenstva stěžovatele. Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani právnímu názoru stěžovatele spočívajícímu v tom, že § 18 a § 20 zákona o myslivosti mohou být aplikovány i na transformované společenstvo. Předmětná ustanovení se vztahují na vznik honebního společenstva, nikoliv na transformaci stávajícího honebního společenstva, neboť je pojmově vyloučeno, aby již vzniklé honební společenstvo znovu vzniklo.*“

Ze shora uvedeného vyplývá, že názor přijatý v r. 2004 Krajským soudem v Brně byl následnou judikaturou překonán, a odkaz na tento právní názor je tak v kasační stížnosti podávané žalobcem v r. 2010 nepřípadný.

Shora uvedená relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu pak koresponduje i s nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. Pl. ÚS 34/03, nalus.usoud.cz, o legitimitě omezení vlastnického práva výkonem práva myslivosti. Koresponduje též s odkazovaným nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06, nalus.usoud.cz.

Závěry této ustálené rozhodovací praxe pak byly zrekapitulovány v krajským soudem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 27. 6. 2007, č. j. 9 As 18/2007 - 109, www.nssoud.cz, kde zdejší soud dospěl k závěrům, že „*z pozitivní právní úpravy pak vyplývá, že nově založená honební společenstva ... musí při svém vzniku splnit zčásti stejné a zčásti odlišné podmínky, nežli společenstva vzniklá dle zákona č. 23/1962 Sb. To je zcela logický a předvídatelný důsledek změny společenských poměrů, jimž se přizpůsobila zákonná úprava. Za účelem zachování nutné kontinuity existence honebních společenstev vzniklých dle zákona č. 23/1962 Sb. i v režimu nové zákonné úpravy obsahuje zákon č. 449/2001 Sb. přechodné ustanovení § 69, dle něhož platí, že pokud honitba dosahuje stanovené plošné výměry, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby (ve smyslu § 17 zákona č. 449/2001 Sb.), je osoba, které byla honitba uznána, povinna podat orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb. Při transformaci honebních společenstev pak není třeba vydávat konstitutivní rozhodnutí o nové registraci společenstva, ale pouze deklaratorní individuální správní akt o splnění podmínek zákona č. 449/2001 Sb. Je tomu tak i proto, že honební společenstva vzniklá podle zákona č. 23/1962 Sb. účinností nové právní úpravy ze zákona nezanikly a s novou registrací by vedle sebe existovaly dva zcela identické subjekty, což je prakticky i právně nepřípustné.*

Kombinací závěrů vyslovených v obou citovaných nálezech Ústavního soudu a základním východiskem pro rozhodnutí v projednávané věci je vyslovená zásada,

že ústavněprávní garance myslivosti a práva myslivosti jsou legitimním omezením vlastnického práva. V daném konkrétním případě se tato zásada projevuje tak, že se zánikem členství vlastníka honebních pozemků v honebním společenstvu nelze spojovat vyčlenění jeho pozemků z honitby, jejímž držitelem [§ 2 písm. m) zákona č. 449/2001 Sb.] je toto honební společenstvo. Důvody spočívají jak v hmotněprávní potřebě kontinuity péče o ekosystém, tak i v procesněprávní nemožnosti změny správního rozhodnutí o uznání honitby pouhým zánikem členství vlastníka pozemku v honebním společenstvu. Pokud tedy vystoupivší členové budou mít v úmyslu vykonávat právo myslivosti v nově uznané honitbě, mohou takového stavu dosáhnout za použití institutů, které jim k tomu zákon č. 449/2001 Sb. výslovně dává, tedy zejména prostřednictvím rozdělení honitby, podaří-li se jim prosadit podání takového návrhu držitelem honitby.

Potřebu kontinuity výkonu práva myslivosti v rámci původních honebních společenstev lze podepřít i dalším argumentem. Mezi vlastníky honebních pozemků nelze rozlišovat podle umístění jejich nemovitosti v rámci uznané honitby. Pokud by totiž pozemky některých vlastníků byly umístěny tak, že by jejich vynětí zapříčinilo nesouvislost honitby co do její plochy a rozlohy, či její příliš malou šířku (ve smyslu § 17 odst. 6 zákona č. 449/2001 Sb.), dotklo by se vyčlenění těchto pozemků stávající honitby (a příslušného honebního společenstva jako jejího držitele) mnohem více než vyčlenění pozemků jiných vlastníků, jejichž pozemky jsou prostorově lokalizovány na okraji honitby. Vyjmutí takových pozemků by mělo za následek tu skutečnost, že dotčená honitba by přestala splňovat zákonem stanovené požadavky. Tento argument má svůj právní odraz v ústavně zakotvené zásadě zákazu diskriminace (čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), neboť členové prvně zmíněné skupiny vlastníků by se oprávněně mohli cítit dotčeni tím, že by jim nebylo umožněno zároveň s ukončením svého členství v honebním společenstvu ‚vyjmout' své pozemky z uznané honitby, kdežto jiným by tato možnost z výše uvedených důvodů odepřena nebyla."

Celá tato judikatura pak již byla rekapitulována i v odůvodnění rozsudku krajského soudu.

Namítá-li žalobce, že se závěry uvedených rozhodnutí nevztahují na tzv. „přechodné" období od účinnosti zákona o myslivosti do ukončení transformace dosavadních honebních společenstev, nezbývá než zdůraznit, že shora uvedená rozhodnutí byla vydávána buď v souvislosti s transformačním řízením podle § 69 zákona o myslivosti, nebo přímo v souvislosti s řízením o uznání nové honitby, o jejíž vznik se její členové pokusili způsobem, který zvolil i žalobce. Takovým rozhodnutím je zejména rozsudek ze dne 22. 2. 2007, č. j. 1 As 47/2005 - 72. Z uvedené ustálené rozhodovací praxe pak vyplývá, že zásada legitimity omezení vlastnického práva výkonem práva myslivosti se s ohledem na zásadu kontinuity právních vztahů uplatní i pro přechodné transformační období vytyčené § 69 zákona o myslivosti (k tomu srov. zejm. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 9 As 18/2007 - 109).

Namítá-li žalobce dále, že Honební společenstvo Kamenice nad Lipou nebylo před svou transformací platně založeno a nemělo stanovy, musí zdejší soud konstatovat, že tato otázka je po jeho transformaci nerozhodná, neboť právě cílem transformace honebních společenstev podle § 69 zákona o myslivosti bylo dosáhnout nápravy takových nežádoucích situací, kdy postup podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti předpokládá nejen úpravu dosavadních stanov podle nového zákona, ale alternativně též vůbec první přijetí

stanov. V tomto směru je kasační soud nucen konstatovat též, že žalobce v kasační stížnosti neuvedl jakýkoli jiný důvod, pro který by mělo být Honební společenstvo Kamenice nad Lipou v minulosti založeno v rozporu se zák. č. 23/1962 Sb., proto se kasační soud takovými event. jinými důvody nemohl zabývat. Odkazuje-li žalobce v tomto směru na argumentaci obsaženou v rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10. 3. 2009, kde Ministerstvo zemědělství zpochybňuje transformaci Honebního společenstva Kamenice nad Lipou, pak tato argumentace vychází ze stanoviska Ministerstva zemědělství o rozlišování pozemků ve vlastnictví členů honebního společenstva a pozemků přičleněných nejen při zakládání nové honitby (§ 18 zákona o myslivosti), ale též při transformaci honiteb, s ohledem na ministerstvem zdůrazňovanou zvláštní povahu přechodného období podle § 69 zákona o myslivosti. Toto stanovisko je však v rozporu s citovanou soudní rozhodovací praxí. Uvedené stanovisko je zdejšímu soudu podrobně známo (srov. např. rozsudek z dnešního dne vydaný ve věci sp. zn. 5 As 45/2010, www.nssoud.cz), zdejší soud se však s ním ani nyní neztotožňuje.

Nejvyšší správní soud pak k námitce nereálnosti rozdělení dosavadní honitby uvádí, že si je vědom náročnosti a složitosti takového postupu, nicméně pro úspěšnost snahy žalobce, resp. jeho členů, o vyvázání jejich pozemků z dosavadní honitby a o uznání honitby nové, odkazuje na tento postup jako na nejpřípadnější podle platných ustanovení zákona o myslivosti, zejm. jeho § 31.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že podle ustálené soudní praxe se v řízení o uvedení honitby do souladu se zákonem podle § 69 zákona o myslivosti z hlediska požadavků na tvorbu honitby zkoumají jen požadavky uvedené v § 17 zákona o myslivosti; aplikace § 18 zákona o myslivosti nemá v tomto řízení místo. Aplikovat ust. § 18 zákona o myslivosti, tzn. zohledňovat, zda se v případě jednotlivých pozemků tvořících výměru honitby, jedná o pozemky „členské“ nebo „přičleněné“, přísluší správním orgánům jen v řízení o uznání honitby nové. Takovým řízením však řízení podle § 69 zákona o myslivosti není, když honitby podléhající režimu § 69 zákona o myslivosti již vznikly podle dřívějších předpisů a nemohou tak logicky vznikat znovu. Jsou-li proto i pozemky vystoupivších bývalých členů honebního společenstva nadále součástí honitby uvedené do souladu se zákonem podle § 69 zákona o myslivosti, nejsou tyto pozemky způsobilé k začlenění do jiné, nově vznikající, honitby. Se závěry této dosavadní rozhodovací činnosti se Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci ztotožňuje a neshledal důvodu se od ní odchýlit.

Na základě uvedených úvah a závěrů shledal zdejší soud kasační stížnost žalovaného ve všech jejích bodech nedůvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

Zdůrazňuje-li žalobce své odhodlání obrátit se na Ústavní soud, není zdejší soud povolán toto jeho právo garantované § 72 odst. 1 písm. a) zák. č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, jakkoli zpochybňovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v kasačním řízení

úspěšný, nevznikly žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost. Osobě zúčastněné na řízení nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu